

Redacció i Administració:
Passatge de Gràcia, 24. — Telèfon 4081-4
Tallers d'Impressió:
Barceloneta, núm. 11 i 13. — Telèfon 4191-6

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
EDICIÓ DIÀRIA

Parcelsa	2	Pa. mes
Península Ibèrica	750	trimestre
Amèrica Llatina	850	
Altres països	950	

LA PUBLICITAT

ANY XLV.—NUM. 45.600.—PREU: 10 CÈNTIMS

BARCELONA, DIUMENGE, 11-DE NOVENBRE 1933

LA PROPAGANDA DE LA LITERATURA

La premsa madrilenya, secundada per una gran part de la premsa provincial espanyola, ha parlat aquests dies llargament, en termes encomiàstics, del darrer llibre d'En Martínez Ruiz, "El chirrión de los políticos". Periòdics i escriptors de les més diverses tendències polítiques i estètiques han coincidit a lloar l'obra d'Azorín. Grans títols a dues columnes i en negres titulars, frases ponderatives, alts adjectius, retrats de l'autor... Es podria creure en una propaganda editorial extensa i ben pagada. Però no interpretem així el cor d'elogis que en les darreres setmanes s'ha alçat al voltant de "El chirrión de los políticos". Amb motiu de publicar-se obres d'altres autors, hem pogut notar l'avenença espontània en una propaganda que al primer cop d'ulls podria semblar purament literària o vulgarment industrial.

No hi ha solament aspectes estètics i editorials en la propaganda que es fa de les obres dels més llegits i considerats escriptors de llengua espanyola. Els que pregonen la fama dels llibres tot just sortits a l'aparador de les llibreries realitzen, potser sense adonar-se'n del tot, una obra de propaganda lingüística i de propaganda política, en el més ample sentit de la paraula. Els castellans senten que una de les columnes de llur personalitat és la llengua i per tant els llibres que en aquesta llengua s'escriuen. La fama i la difusió d'una obra castellana de literatura o de teatre contribueixen poderosament a sostenir i a exaltar el prestigi de Castella i d'Espanya entre els propis i entre els estrangers.

Aquest afany propagandista que, per instint més que per reflexió, tenen els castellans, hauria d'ésser imitat, en la seva essència, ja que no en totes les seves formes, pels catalans. Però nosaltres som d'aquells als quals i l'amor per les coses catalanes no fan caure en la negociació de les qualitats i de les valors d'altre. I en allò que pertoca al sosteniment de les columnes de la pròpia personalitat i a l'afecte a la pròpia llengua i a la pròpia literatura, la gent de Catalunya té molt per aprendre de la gent de Castella. L'èxit d'una obra a l'escenari o a la llibreria és un èxit per a l'idioma en què està escrita i per al poble que parla aquest idioma.

La mediocritat d'algunes de les obres clamorosament lloades i propagades no és un destorb per a aquesta utilització de caràcter polític. El darrer llibre de "Azorín", per exemple, no arriba quasi mai a passar d'un nivell mediocre. És una de les obres més fluïdes, més desmaiades, del seu il·lustre autor. Litteràriament, conté nombrosíssims paràgrafs redactats en una prosa lenta, allargassada, freda i trista com les gasetilles. I per donar-li algun interès, l'escriptor, que coneix per una vella pràctica l'art literari, va omplint amb petites ironies i amb trucs d'estil, la marcadíssima penúria ideològica i imaginativa del fons. Gràcies a aquesta habilitat, Martínez Ruiz escriu una fantasia moral, una escena de política o la descripció d'un Consell de Ministres, deixant en moltes pàgines mitja dotzena d'ironies i observacions superficials.

Seduits per la propaganda madrilenya, molts peninsulars, i fins un cert nombre de catalans, hauran contribuït a les apoteosis periòdiques de la llengua i de la literatura castellana. De les glòries i dels profits d'aquestes, no en sentim enveja. Però problem que l'entusiasme i l'admiraçió que per la llengua i les obres dels altres manifesten aquests catalans, tindria una aplicació més justa i més necessària en el culte a la llengua pròpia i a la literatura nostrada, prou bella l'una i prou rica l'altra per poder servir de nodriment espiritual a aquells qui ara, malavetsats per un ensenyament exòtic i enganyats per la moda o per la propaganda, només troben saborsos i substanciosos les obres castellanes.

Full de dietari

ASTRONOMIA I PERIODISME

He llegit a "Le Journal" un article de Charles Nordmann, comentant una hipòtesi fa poc llançada pel professor Eddington.

Aquest professor, havent-se adonat que el volum de la llum s'ajusta, si no ho fa, al buit que representa l'oceà Pacífic, ha dit: "Vols-t'hi jugar que aquesta immensa mar no és altra cosa que el forat que ha deixat un tros de terra en engegar-se vers els espais siderals? Vols-t'hi jugar que aquest tros de terra emancipat i autònom no és altra cosa que la llum que fa cantar el poeta i somniar les donzelles?"

Aquesta és la hipòtesi. Hipòtesi audaç, però no absurda, ens diu el senyor Nordmann amb aportació de dades i opinions respectables.

El nostre amic Josep Pla, si arriba a assabentar-se d'aquesta hipòtesi, podrà fer una nova tombarella sobre l'astronomia i els astrònoms. Qui pot constatar la hipòtesi del professor Eddington? És que Déu, per fer-lo quedar bé, confirmará la seva teoria amb una revelació meravellosa i aclaparadora? O potser la llum tindrà la bondat, per uns moments, de tornar-se a entaïonar en l'enorme concavitat oceànica i amb el sobrecreixement de les aigües convèncerà la humanitat incrèdula?

Probablement, les afirmacions del professor Eddington seran hipòtesis per tota l'eternitat. Els homes estem condemnats a viure entre suposicions innombrables. El desig de la certitud, la fretura de substituir-la per fantasies versemblants, són precisament els nostres títols de reialesa.

Podem abdicar? Ah, no! Què diantre hem de poder abdicar! Baldament reculéssim milions de segles, baldament tornéssim a la jungla primitiva, no ens estalviàvem pas la presència d'uns homes dedicats a la contemplació dels astres, a la recordança de les fetes passades o a la divagació lírica més incontrolable.

Aduch el ximpanzé antecessor, qui pot assegurar-nos que no cova una dièria astronòmica quan es gronxa de cara als estels en la branca més alta d'un sicomor?

— És inútil, doncs, que combatem contra els astrònoms—o contra els prehistoriadors—amb un anhel d'extermini. En la sang del senyor Canons menys imaginatiu hi ha el llevat de qui sap quants professors, de qui sap quants astrònoms... i de qui sap quants periodistes!

No podem pretendre—em sembla—que el periodisme sigui una ciència més seriosa i controlable que l'Astronomia. L'Astronomia, al cap d'avall, anuncia l'hora d'un eclipsi i l'eclipsi s'esdevé en el mateix cinquè de segon en què era anunciat. En canvi, nosaltres anunciem un esdeveniment polític o social amb una vaguetat de mesos o d'anys i tot sovint, confessem-ho, els fets ens deixen amb un pam de nas.

Carles Soldevila

UN DICCIONARI PERFUMAT

No es tracta en aquest cas d'un llibre perfumat materialment, com els calendaris de butxaca que regalen certes botigues de drogues, i certes guanteries, acreditades. Aquí l'adjectiu perfumat s'utilitza prenent aquelles llibreries literàries que Horaci concedí "pictoribus adque poetis". Si Homer digué "alades" a les paraules, nosaltres les podem suposar "perfumades" i podem suposar un conjunt de paraules perfumades, compostant un diccionari perfumat.

El perfum és una cosa evocadora de la presència d'una altra; amb els ulls tancats, aspirant només amb el nas ens podem donar compte de la presència d'una rosa o d'un gessamí. Hi ha paraules, doncs, que tenen el do de produir-nos una sensació tan forta com el perfum, i no a un perfum de rosa o a un perfum industrial, sinó al perfum de tota una muntanya o a "l'olor d'aigua salada" que en Maragall sabia trobar en els rems.

A més a més, quan aquestes paraules perfumades estan ordenades en un diccionari d'una manera graciosa i vivent, amb unes notes inapreciables que encara fan més viu i més precisió el perfum de les paraules, aquest diccionari és tot ell un pom de flors de mil colors i de mil perfums: és un llibre més interessant, més apassionant que les narracions que s'han concebut i s'han resolt encertades. I quan les paraules d'aquest diccionari són les paraules de la vostra pròpia llengua, no cal dir que aquest perfum té la gràcia de les coses més internes, i us apassiona més que cap altra cosa damunt d'aquest món de misèria.

I em direu: quin és aquest diccionari perfumat? I jo contesto: És el "Diccionari Aguiló": els materials lexicogràfics anegats per En Marian Aguiló i Fuster, que va publicat l'Institut d'Estudis Catalans.

Alcú pensarà: a què va ara aquesta publicació? Ja fa anys que es coneixuda de la gent, algunes persones autoritzades n'han parlat, treballen en la seva ordenació els millors filòlegs de la nostra terra: no és un tema nou, no és un tema d'actualitat. El que pensai això s'equivoca de mig a mig. Que es posi tothom la mà a la concòrdia i vegi que avui dia, com sempre, i avui dia més que mai, el tema més viu, el tema de més actualitat i de més interès per a tots nosaltres és el tema de la nostra llengua.

Jo no soc filòleg, ni coneix la ciència del llenguatge; així és que no penso parlar del "Diccionari Aguiló" com un filòleg, sinó simplement com un "enamorat".

Tots els que escriuen a Catalunya, en vers i en prosa, i han fullejat el "Diccionari Aguiló", hauran de confessar que avui dia és el document més important, l'autoritat més important, en tota els conflictes de llenguatge. Jo m'atreiria a dir alguna cosa més: que avui dia a Catalunya tota persona que s'estimi, i es dediqui al coneixement de les lletres, no pot prescindir d'unes quantes hores de conversa íntima amb el "Diccionari Aguiló"; no pot prescindir de sentir-se atret per la força d'aquelles pàgines precioses, no pot deixar d'estimar-lo amb tota l'ànima.

La idea d'En Marian Aguiló i Fuster, de convertir-se en un moment romàntic d'improvisació, en un apòstol una mica austre de la llengua, en un caçador de paraules, però no un caçador fred a la manera germanica, sinó un caçador tremolant d'emoció, en apuntar en la seva llibreta la paraula nova, com aquell que troba un ocell meravellos, i l'agafa de viu en viu. La idea d'En Marian Aguiló i la voluntat d'En Marian Aguiló apilant paperetes i paperetes, i escorcollant manuscrits i velles edicions, rodant pobles i pobles, i posant-se en contacte amb la llengua viva, són solament comparables a la idea i la voluntat d'aquell altre gran home del nostre vuitcent, aquell caçador de cançons que es deia Manuel Milla i Fontanals.

En un temps...

més gran de la nostra poesia. En Marian Aguiló va posar la primera pedra al monument del llenguatge, i fou una primera pedra com tot un monument, perquè després de l'obra de l'Aguiló, s'ha estudiat molta filologia romànica, s'ha anat a Alemany, s'han llogat professors de fama mundial, s'han muntat instituts i laboratoris, però no ha sortit ningú que pogués presentar una obra tan sòlida, tan polícromada i tan perfumada, com aquelles paperetes, que amb paciència benedictina anava recollint aquell poeta i aquell sant home mallorquí.

Es cert que després ha vingut el treball de depuració d'aquella gran obra, que la labor dels nostres filòlegs és meritíssima, però el "Diccionari Aguiló" s'ajunta amb tota la gràcia original del seu inventor; l'esforç d'En Marian Aguiló és encara una flama que no s'apaga.

I la gràcia especialíssima d'aquest diccionari consisteix en allò que hi posà l'ànima de poeta d'En Marian Aguiló, aquelles notes, aquells aclariments, aquells textos originals que són citats per avaluar les paraules. En aquest llibre, tots els mots de la nostra llengua agafen un relleu especialíssim, tant els mots arcaïcs, com les paraules locals, la manera com als diferents indrets de Catalunya s'anomenen les coses de l'art del pagès, tot allò de la vida familiar i del canvi de les escales i del prosperar dels boscos i els conreus, i els treballs de la mar, és apuntat al "Diccionari Aguiló" i fixat amb una cua de paraules explicatives, que precisen les comarques i els pobles, que separen el text antic de l'expressió vivent.

El mateix diccionari amb les paraules netes i pelades, tindrà un gran valor, però semblaria una cosa una mica morta; seria una admirable obra científica, un monument lexicogràfic de primera, però tal com el va dur a terme En Marian Aguiló, a més a més d'aquest valor científic té el valor d'una gran obra d'art.

I perquè té aquest valor d'obra d'art, aquest valor emotiu, fa que quan un se'l troba entre els dits no el senti com una cosa freda, sinó que es va encomanant als dits la bellesa d'aquelles pàgines, una bellesa que puja de grans i va dels dits al cor. Aleshores un li agafa la "passió del diccionari", que no és altra cosa que la passió de la llengua. Per a molta gent un diccionari fa l'efecte d'un gran "cementiri lingüístic": seran pocs els que tinguin tirada a agafar un diccionari en lloc d'una novella d'aventures.

Si heu fet amistat amb el "Diccionari Aguiló", després efecte de "cementiri" desapareix; sentiu un gust especial, una mena de delectació estranya; llegint poc a poc les pàgines, procurant retindre a la memòria algunes paraules més perfumades que les altres, algunes paraules que us sonen a l'orella amb aquell to suggestiu de la novel·la, fareu grans "descobriments".

I això és perquè encara que no us en adoneu, dintre de vosaltres hi ha un amor fortíssim, un interès fortíssim, per la "vostra pròpia llengua". I En Marian Aguiló va tenir la gràcia de conèixer un diccionari, d'una manera tan agradosa, que aquest amor a la llengua ja us el fa sentir a la primera plana.

Tot català que hagi pensat en el do celestial que tenim de poder parlar i escriure un idioma propi, un idioma que de vegades és una arma i una bandera de passió, ha de llegir i rellegir aquest diccionari admirable. No sols els que es dediquen al coneixement de les lletres, que aquestes tenen l'obligació ineludible d'estudiar-lo a fons, sinó tots els catalans poden sentir un "goig pur" amb la lectura del "Diccionari Aguiló".

No hi volem enlloc el "cementiri de paraules", sinó un verger vast, amb erulles i caninets i recons i gloriotes inescapables, amb cançons que no s'acaben mai, i al fons del fons del verger, hi trobareu tota l'encesa, tota palpitant, l'ànima invulnerable de la nostra terra: la llengua.

Josep Maria de Sagarra

DIVAGACIONS DE LA NOSTRA FAUNA ESPIRITUAL

Que el nom "esquirol", en el seu concepte social, hagi nascut a Catalunya, astenent-se per imitació a d'altres terres, no gosarí ningú de dir que sigui cosa fortuïta. Apressem-nos a consignar que el simpàtic rosegador, comparat pejorativament per Iriarte amb el cavall (les comparacions sempre són odioses), no té pas culpa de l'abús que els catalans hem fet del seu nom.

Per un etimologista d'aquells que recerquen la "filosofia del llenguatge", seria cosa planera de trobar sobradament justificada la metàfora. La incansable activitat de l'esquirol bé pot fer-nos pensar en la d'aquells homes que treballen quan vaguen d'altres. Malauradament, també aquesta vegada la història surt a camí de la filosofia. No cal pas demanar com ha pogut ésser, allò que ja sabem com ha estat. En un moment de vaga, els obrers de la casa Esquirol no plegaren: d'aquí la frase "els esquirols treballen, els esquirols han rebutat la vaga". D'aquí ja, després, la paraula "esquirol" com a sinònim de rebenta-vagues, d'obrer que treballa contradient els acords d'una organització obrera, d'obrer que treballa d'un ofici que està en vaga i que sovint no és de l'ofici.

Encara que el nom no s'apliqui fora del camp societat, en tots els altres ordres abunda a la nostra terra els esquirols. I fins hi ha esquirols superlatius, segona potència d'esquirols, que no sols treballen quan els altres fan vaga, sinó que els fan vaga treient-los el treball. Un romanista romàntic va escriure fa anys en un col·lega local: "Todos llevamos en el fondo de nuestra alma un saucio". Bé sembla que podríem afegir que els catalans, a les branques d'aquest desmalt, hi duem enclabrint un esquirol.

El gènere esquirol, però, té moltes d'espècies, que poden classificar-se en dos subgèneres: aficionats i intrusistes.

El subgènere "aficionat" és el de les espècies que treballen a la llum del dia, que diem, moralment parlant, tot i que de fet molt sovint llur treball sigui nocturn. Vull dir que treballen obertament, emparats per la llei, fins quan no hi ha garanties, perquè llur activitat no inspira recels de cap mena, "no fan mal a ningú", diu la gent. L'espècie més visible d'aquest subgènere és la que li dona nom, la dels que fan d'actor sense ésser-ne. No alludeixo els que es passen la miserable vida fingint el que no són, els hipòcrites, parlo només dels que formen el nombre, tan gran, de col·les fixes o eventuals d'aficionats dramàtics, en aquest país on tan escasses companyies de professionals tenim. L'aficionat, però, actua en un camp molt més ample que l'escenari d'un cercle o el saló d'un senyoràs. L'aficionat ho envaeix tot a Catalunya, tant que al professional gairebé li fa vergonya de semblar professional, i fins les coses més tècniques, on no podem dubtar la seva mà, semblen obra d'aficionats, com el sol dels nostres carrers en forma de wibbling waves i les façanes de l'ansaxxa imitant mones de Pasqua.

Només en un camp, allà on tothom hauria d'ésser aficionat, amateur, perquè a tothom interessa de cultivar-lo i d'altra banda no pot omplir la capacitat espiritual de cap home, en el camp de l'esport, només en ell, l'amateur esdevé professional, oh paradoxa!

El subgènere "intrusista" és el d'aquelles espècies d'esquirols que treballen a l'ombra, és a dir, amagant-se sota l'etiqueta d'una professió diferent de la que exerceixen, perquè, de nom, si no de fet, són perseguits per la llei. De més a més, embolcallant-se d'aire misteriós, tancant les portes amb pany i clau, ajustant les finestres, encendre el llum i parlar baix, dona molt de prestigi, perquè els ulls del vulgus, més que el sol, una candela els enlluerna. Els títols característics d'aquest subgènere d'esquirols són el curander i la somnàmbula, destres mitjancers dels Poders Ignòs, que per cinc pessetes us fan el miracle que el vostre cos o el vostre cor fretura. (Baratet!)

La fe del poble en l'esquirol és tan massissa com una obra d'En Valquès. Recordeu aquella història exemplar i verídica? Per denúncies de professionals, un curander fou detingut, i quan anaven a processar-lo per exercici il·legal de la medicina, l'home exhibí la seva documentació: era metge. El que hi ha que mentre s'anomenava doctor X... no tenia cap client i es moria de gana; quan va treure, però, la seva placa de la porta i començant d'escampar per les portes dels barri unes misterioses targetes, va arribar a la tenda i a l'adreuer i a la pentinadora el rumor d'un vel molt savi, deixeb d'un pastor d'aquells que tenen la creu al paladar, llavors el metge disfressat de curander (intrús dins l'intrusisme) va anar liquidant els mesos amb creixent superavit.

Una mena de natural tendència a fer d'esquirol explica molts de fets de la nostra vida pública i privada. Heu vist mai cap altre país on els menatges il·legals no siguin transitoris, sinó que visquin anys, anys i més anys en perfecta harmonia, amb absoluta fidelitat? Tothom es pensa que són matrimoni, i gairebé ho són: un matrimoni esquirol.

Passant a un altre ordre de fets, ara veiem demostrada la maleixa tendència en l'administració ciutadana. Molts que s'havien negat sempre a anar a la gestió dels càrrecs públics empenyos pel sufragi — llurs obligacions els absorbien tot el dia, la casa i el negoci no els deixen ni una hora lliure de treballar pel comú — avui els unduts als Ajuntaments per la sort dictada, exerceixen gelosament el càrrec, i d'altres esperen amb certa il·lusió que un procediment semblant els mení a d'altres corporacions. (I la casa i el negoci...? Bé, gràcies.)

Així com Venècia és la ciutat dels coloms, record de l'antiga culla a Venus, i el Municipi de Sant Marc, pròvid, fins en aquests temps d'economies, manté tots els que volen establir-s'hi; igual que Berna cura amorosa dels seus óssos, els té confortablement instal·lats i fa una gran despesa de pastanagues, per tal que els llueixi el pel, potser caldria que nosaltres ens decidíssim a adoptar l'esquirol com a animal heràldic. La majestuosa cua girada cap amunt, fins arribar-li al cap, dretes les orelles amb els pins pinzellats a la punta, el "Sciurus vulgaris", de Linneu, rampanant en camp de color de carbassa faria un bell contrast per a un escut.

Havem quedat que la nostra filosofia és la de l'home que treballa i que juga. Motiu de més que el nostre totem sigui l'esquirol, l'animal que treballa i que juga. Fem un immens gambal a la Plaça de les Glòries, posem-hi per milers el nostre animal heràldic—així fa molt europeu — i ensems, homes pràctics que som, transmetem per correfetes sense fi el moviment de rotació que amb el treball incessant imprimeix al cervell central, que tota bona ànima d'esquirols ha de tenir; transformem aquesta energia, i la ciutat tindrà el seu propi fluid elèctric, produït en una forma que no serà ben bé cooperativa, però que pot semblar-ho.

L. Nicolau d'Olier

LES VINENTS ELECCIONS GENERALS A LA GRAN BRETANYA

Les eleccions generals són cada vegada més probables, per no dir més certes. Només hi ha dubte sobre la data en la qual es celebraran, però bé que és qüestió general que seran a darreries de gener. Els conservadors convençuts estan força disposats a precipitar les coses. L'atur, que augmenta cada setmana que passa: les declaracions de Baldwin, la presència a Londres dels "Primers" dels Dominis i l'onada de patriotisme imperialista que ha desenvolupat la divisió que tendeix a desaparèixer, del fet de la mateixa crisi que existeix entre els liberals, les declaracions socialistes de Ramsay MacDonald, l'heretge oficial de l'oposició, el qual promet als electors l'impost sobre el capital, la nacionalització i el socialisme integral, promesa que per a tanta de gent és una amenaça, tot això encoratja els conservadors a deslitzar les eleccions generals, molt pròximes, abans que els dos fragments liberals s'hagin soldat i que l'efecte de les declaracions de MacDonald hagi desaparegut.

Però hi ha la dificultat que hem no pot improvisar una tarrina o un règim fiscal nou. Això demana temps, reflexió i consell entre el govern i les grans organitzacions financeres, comercials i industrials. Cal, abans, haver-se aconsellat amb els representants dels diversos interessos econòmics del país, perquè el Govern pugui presentar als electors un programa complet de reforma econòmica i fiscal.

Car és probable que hom faci les eleccions generals a base de la qüestió fiscal, i ni el Govern, ni les oposicions no tenen intenció de carregar-hi qüestions polítiques.

ELS RECORDS DE VELOCITAT AVIATOBIA PROHIBITS A AMERICA

L'autoritat de l'aviació militar americana ha prohibit fins a nova ordre tota nova temptativa de batre el record de velocitat establert el dimarts d'aquesta setmana pel tinent Williams, per tal com els tècnics han declarat que s'és atesa la velocitat màxima possible sense grandíssim risc per a la vida de l'aviador.

LA SITUACIÓ A EUROPA

El fracàs del cop d'Estat a Baviera ha acabat encara d'una manera més curiosa. Milies ha pogut fugir, i s'ha refugiat prop de la frontera austríaca, on es diu que reclusa ja nous partidaris. Ludendorff, que fou agafat, ha estat alliberat novament, mitjançant una promesa escrita de no embollicar-se més, i von Kahr, rebifant-se després del perill passat, ha llançat una valenta proclama dissolent el nacionalisme, i retirant les seves anteriors declaracions perquè les féu sota l'amenaça dels revòlvers. Amb tot, es forma procés a Ludendorff.

L'ex-Kronprinz, descomptant, segurament, el triomf dels seus, s'ha decidit finalment i ha entrat a Alemanya, amb un passaport en regla, signat pel general Ludendorff, i actualment es dirigeix a Oels (Alta Silèsia).

El Govern alemany refusa autoritzar el control militar internacional, a causa, diu, de l'especial situació política de l'imperi.

Sembla que els Estats Units no es negarien a participar a una nova Conferència interalleada organitzada sobre noves bases.

CENT MIL HOMES EN LLUITA CONTRA 40 MILIONS DE RATES

Anglaterra gaudeix d'un ministeri d'Agricultura que dona gust. Ve't aquí que, segons uns curiosos estadístics fetes recentment, Anglaterra posseeix 40 milions de rates. Tanmateix és un cens respectable. Però les rates angleses, que abans d'ésser objecte d'aquest cens original estaven relativament tranquil·les, d'encà de l'estadística esmentada tenen motius per alarmar-se de debò.

Un exercit de cent mil homes, armats de parany, mata-rates i diversos productes destructors, han començat, sota la direcció de funcionaris del ministeri d'Agricultura, una sensacional ofensiva contra aquests animals rosegadors.

La bèl·lica croada contra les pobres rates angleses no podrà acabar fins que siguin destruïdes totalment, ja que ocasionen al país, anualment, perjudicis per valor d'alguns milers de lliures esterlines.

EL GENERAL DEGOUTTE NO TEM EL FOC

Eren els primers dies de l'ocupació de la Ruhr. El general Degoutte s'establia a casa d'una família distingida per la seva francòfilia. El temps era fred. L'estufa del menjador era encesa i escalfava terriblement les espatlles del general, el qual no poguent aguantar més, demanà cerimoniósament de canviar de lloc. Un general francès, l'Incrèpa la mestressa de la casa, no ha de tèmper el foc. El general Degoutte, sense immutar-se, respongué: És precisament per demostrar-vos que no em fa por que desitjo no donar-li les espatlles!

... quan tot just brotava aquell arbrissó fandre que després va ésser el Roure

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

UNA SETMANA DE PERSECUCIO CONTRA ELS BANDITS RUSSOS

EL CONFLICTE FRANCÈS-SUIS: ESTABLIMENT DEL CORDO DUANER ENTRE L'ALTA SABOIA I EL PAIS DE GEX

LA SITUACIÓ D'ALEMANYA

Hitler fuig i Ludendorff promet no tornar-hi més i és alliberat

von Kahr torna a aixecar el cap :: Una proclama :: Estat de guerra a Baviera :: El Govern de Berlín rebutja el control militar interaliat

L'ex Kronprinz ha entrat a Alemanya

Berlin, 10.—Segons la Gasetta del Imperi ha pres declaració al general Ludendorff.—Havas.

Berlin, 10.—Telegrafia de Munich al general Ludendorff, després d'aver estat al quarter de la policia, ha estat alliberat, després de donar-li la seva paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

Berlin, 10.—El "Daily Mail" li ha donat a Hitler, amb alguns centenars de seguidors, nacionalistes socials, la paraula d'honor de no tornar a aixecar el cap.—Havas.

El cop d'Estat de Munic de simpla episodi. Afegeix que és lamentable que una personalitat de la categoria de Ludendorff s'hagi mesclat amb el sedevallament de Baviera. Ludendorff ha demostrat amb això la manca de sentit polític que molt sovint se li ha reprochat. El seu paper polític sembla definitivament acabat.

La "Deutsche Zeitung", organ nacionalista, escriu: "El que va ocórrer a Munic no ha d'ésser castigat; pel contrari, s'han de fer concessions a Baviera i constituir un Govern de l'Imperi essencialment nacionalista."

El "Vorwaerts" escriu: "Cal declarar obertament que go que ha permès al moviment bavarès prendre un caire d'aquest caràcter, ha estat la política indecisa del Govern Stresemann. Si el Govern de l'Imperi hagués desplegat a Baviera almenys una part de l'energia que demostrà envers Saxònia, el cop d'Estat hauria estat possible segurament."

EL "TIMES" I LA SITUACIÓ ALEMANYA

Londres, 10.—El "Times", comentant la situació a Alemanya, opina que l'actitud dels aliats davant els esdeveniments d'aquell país, ha d'ésser una prudent reserva i afegeix que el tractat de Versalles ha d'ésser observat a tot arreu.

Anglaterra no podria consentir cap repudiació de les reparacions.—Radio.

LA TORNADA DE L'EX-KRONPRINZ

LA CONFERENCIA D'AMBAIXADORS DEMANA COMPTE AL GOVERN DEL REICH DEL RETORN DE L'EX-KRONPRINZ

París, 10.—La Conferència d'Ambaixadors ha comunicat al Govern alemany: Les informacions de premsa han anunciat que el Govern del Reich autoritzà l'ex-Kronprinz per tornar a Alemanya.

Malgrat la confirmació oficial, els Governats aliats no volen creure que això sigui veritat. Qualsevol que sigui el motiu alegat per justificar-ho, el Govern alemany no pot tenir cap dubte sobre la impressió deplorable que aquest retorn produirà a tots els països aliats.

Per tant, els aliats eriden l'atenció al Govern del Reich sobre la situació i li pregunten que els informi com més aviat millor respecte si aquestes dades que han estat recollides són exactes.—Havas.

L'EX-KRONPRINZ PASSA LA FRONTERA ALEMANYA

Amsterdam, 10 (oficial).—L'ex-Kronprinz d'Alemanya ha passat la frontera avui a la matinada.

Es dirigeix a Oels (Alta Silesia).—Havas.

L'ACOMIADAMENT DE L'EX-KRONPRINZ

Amsterdam, 10.—L'ex-Kronprinz arribà a Alemanya a les dotze d'aquest matí.

A les quatre de la matinada esperaven el Kronprinz dos autònoms a Ewikhuis, prop de Wieringen. En el primer cotxe hi anava el Kronprinz acompanyat del burgmestre, i en el segon els servents amb els equips.

Abans de sortir l'ex-Kronprinz haurà una carta d'acompanyament a la població de Wieringen, en la qual dona les gràcies als habitants per les trosses d'alemanys que li han donat, pensant i per l'hospitalitat rebuda. Afegeix que com que el Govern holandès no té dret a retindre-lo a la força, la població de Wieringen no ha de temer complicacions diplomàtiques a causa de la seva sortida.—Radio.

EL BON PASSAPORT

La Haya, 10.—L'ex-Kronprinz manifestà que tota vegada que no reconeixia l'actual Govern alemany el passaport havia d'anar signat pel general Ludendorff com a representant del Govern anterior.—Radio.

EL SEPARATISME

EL GOVERN DE TURINGIA

Berlin, 10.—No ha arribat a confirmar-se la notícia d'haver estat enderrocat el Govern de Turingia.—Havas.

Dusseldorf, 10.—El cap del Govern rhenà, senyor Matthes, ha protestat prop de l'Alt Comissari britànic contra la violació de la neutralitat per part de les autoritats angleses de Colònia, les quals han permès a la policia prussiana de fer registres domiciliars, detenant les persones sospitoses de separatisme.—Havas.

FRANÇA REITERA LA SEVA DECLARACIÓ DE NEUTRALITAT AL RIN

París, 10.—L'ambaixador de la Gran Bretanya a París, lord Crewe, ha visitat M. Poincaré. Lord Crewe ha fet notar a M. Poincaré que Anglaterra es creu que França no està apartada del moviment separatista rhenà.

M. Poincaré ha contestat que s'havia donat ordre a tots els funcionaris en els països ocupats que observin la més estricta neutralitat en els actuals esdeveniments.—Havas.

L'AVENÇ SEPARATISTA AL PALATINAT

MANIFESTACIÓ DEL DOCTOR DORTEN

Magúncia, 10.—El Govern rhenà comunica que continua l'avenç en el Palatinat.

Han quedat dominats els desordres de caràcter comunista que havien esclatat en algunes poblacions.

El doctor Dorten ha facilitat a la premsa una nota posant de manifest que el Govern de Prússia té el propòsit de proclamar a Colònia una República rhenana que encasti dintre del Reich i afirmant que el Govern de la República rhenana s'oposarà per tots els mitjans a totes les temptatives que fessin en tal sentit els agents de Berlín.—Havas.

Coblença, 9.—Un comunicat oficial del Govern de la República rhenana anuncia que les tropes rhenanes han ocupat Neustadt. Al Palatinat continua l'avenç del moviment. Les autoritats rurals es van adherir per si mateixes al nou Govern.—Radio.

LES REPARACIONS

EL GOVERN DEL REICH ES NEGA AL RESTABLIMENT DEL CONTROL MILITAR ALIAT

Berlin, 10.—Segons el "Berliner Tagblatt", el Govern del Reich es nega a consentir el restabliment del control militar aliat, pretextant l'estat d'esperit d'Alemanya.—Havas.

Berlin, 10.—Heu's aquí els principals paràgrafs de la resposta alemanya a la nota de la Conferència d'Ambaixadors relativa a la represa del control militar interaliat:

"Després d'un examen minuciós i profund de la qüestió, el Govern del Reich, encara que no ahriga de cap de les maneres el propòsit de discutir les obligacions que resulten del Tractat de Versalles, es veu no obstant obligat a declarar que no es troba actualment en condicions d'executar en tots els punts aquestes obligacions, a causa de l'estat polític interior.

L'aparcid d'inspectors aliats provocaria indubitablement incidents que vindrien a afegir-se a les dificultats de la política exterior. El Reich pensa que la Conferència d'Ambaixadors considerà que el manteniment de l'ordre interior a Alemanya és una condició indispensable per sanejament econòmic, base de la capacitat futura en el relatiu a les prestacions del Reich, i reconeix que el moment actual no és propici.

En conseqüència, li prega que ajorni les seves exigències atenent l'imperi de les circumstàncies".—Havas.

LA GERMANOFILIA ANGLESA ALEMANYA SUSPENDELS SEUS PAGAMENTS AL TRESOR BRITANIC

París, 10.—Segons despatxos de Londres que publiquen els diaris d'aquest matí, el Govern del Reich ha resultat suspènre els pagaments al Tresor britànic corresponents a l'impost del 25 per 100, fixat sobre les exportacions.

Aquesta decisió, en ésser coneguda, ha causat vívida impressió als cercles polítics del Regne Unit.—Havas.

LA INHIBICIÓ DELS ESTATS UNITS

Berlin, 10.—Es confirma que els Estats Units es desinteressen de l'actual situació d'Alemanya.—Havas.

LES RESTRICCIONS CAUSA DE LA EXHIBICIÓ DELS ESTATS UNITS

Washington, 10.—En les declaracions fetes a la premsa per una personalitat autoritzada de la Casa Blanca, s'explicquen les raons que el Govern americà addueix per fer que les restriccions imposades per França farien inútil el treball del Comitè de tècnics, la reunió del qual es proposa per a aquests dies.—Havas.

Washington, 10.—No s'ha donat cap indicació encara respecte si el ministeri d'Afers estrangers acceptaria o rebutjaria la seva participació en cas que se li proposés un nou pla per a la Conferència de París.—Radio.

LA NOTICIA D'ABSTENCIÓ DELS ESTATS UNITS A PARÍS

EL PROCES CONRAD VIOLENTS INCIDENTS

Lausana, 10.—En la sessió del procés Conrad han ocorregut avui violents incidents durant l'encaicament celebrat entre els generals Crayler i Dostovalov i Divorolski, aquests dos últims caps blancs que es passaren després als vermells.

El general Crayler ha acusat els esmentats generals d'haver-se quedat importants sumes procedents de la liquidació de l'exèrcit de Wrangel.

S'han canviat frases violentes entre els generals, acusat-se mútuament de delictes de malversació de cabals.

S'ha reprès després la desfilada de testimonis, declarant el subdit dels Bergeau, el qual diu que va anar a Rússia per assumptes comercials, confessant que fa poc temps estigué en relacions comercials amb Rússia.

Aquesta declaració causà gran estranyesa.—Radio.

NO HI HAURA VAGA DE M. NAIRES FRANCESOS

Lillo, 10.—Els patrons i obrers minaires del Pas de Calais i Nord d'Anzin han arribat a un acord sobre l'augment de salaris.—Havas.

Darrera hora DE BARCELONA

L'ESTRENA DE "VACANCES REIALS", D'EN CARLES SOLDEVILA, AL TEATRE ROMEA

Amb el teatre ple, malgrat la pluja, s'estrenà ahir passada, a Romea, l'obra del nostre estimat company, esperada pel públic amb gran interès i expectació. Des del primer moment l'obra entrà amb una felicitat extraordinària, creixent l'interès en el segon acte, i fent-se encara més viu en el tercer.

En Soldevila ha escrit una comèdia deliciosa, plena de gràcia, d'ironia i de ciència teatral. Poques vegades es veu en el nostre teatre una obra tan intel·ligent i tan sensible com aquesta apreciable joia còmica. Un cert pudor de companyys de redacció i d'amics d'En Soldevila ens priva de manifestar el nostre sincer entusiasme.

La interpretació, acuradíssima i justa. L'Amèric, en el mutis del segon acte, fou ovacionat pel públic. Molt bé la senyoreta Ortiz i el senyor Graes.

El públic ha aplaudit sincerament els actors i l'autor, i al final de l'obra En Soldevila ha estat objecte d'una franca i forta ovació.

En l'edició pròxima parlarem d'aquesta preciosa comèdia amb més deteniment.

J. M. de S.

TARRAGONA

Els serveis de Beneficència de la Mancomunitat :: Altres notícies

El diputat senyor Jaume de Riba, un metge de la Casa de Maternitat de Barcelona i l'arquitecte senyor Joan Rubió, acompanyats per dos membres de la Junta de govern, han visitat la Casa de Caritat per tal d'inspeccionar els serveis de beneficència de la Mancomunitat.

A la tarda han anat a veure els terrenys adquirits per la Mancomunitat, entre les platges Sabina i Rabassada, que tenen una extensió de 80.000 metres quadrats. S'hi construirà l'Escola de Sol i el Sanatori per a nens escolofosos.

Per a la sessió de dijous a l'ajuntament ha demanat un torn l'ex-regidor senyor Calixte Boldí.

L'illustríssim senyor Arquebisbe, cardenal Vidal i Barraquer, està practicant una visita pastoral a diferents pobles de la comarca.

S'ha reunit la Comissió de monuments despatxant assumptes de tràmit.

Els mestres de les escoles municipals s'han adreçat al governador reclamant les quantitats que se'ls deuen per lloguers.

Avui ha plogut.

DE MADRID

LA UNIO NOTARIAL

Diversos representants de la Unió Notarial han lliurat un document a la Presidència en el qual es denuncien els errors i injustícies de què són víctimes els notaris en la vigent organització de la col·lectivitat, expressant: l'absència de posicions, entre les quals hi ha la de què se substitueixi el torn d'oposició de l'actual per l'ingrés que a l'actual de la peticionaria, s'ha d'obrir pràcticament la categoria inferior.

De Catalunya

VILAFRANCA DEL PENEDÈS Les "quatre paraules" :: Un ban del ballie accidental

En la darrera sessió municipal, va inaugurar-se la sessió que podríem dir-ne de les "quatre paraules".

Així féu que la concurrència fos més nombrosa, en aquesta, que en les anteriors reunions del nou Consistori.

Engenierament confessem que ens haviem deixat caure impelits per l'afany d'oir els portants del poble. Però, si así, fórem decebuts: no més usarem de la paraula dos veïns.

L'un d'ells va planejar de fer de la passarel·la damunt la línia del ferrocarril. Vell afer municipal, el report del procés del qual fóra llarg i entortijós. Vell afer condemnat a mort sense ésser satisfactoriament resolt.

L'altre vel demanà que no fos rebalçada una quantitat consignada en pressupost per elxugar els interessos i amortització d'un empréstit que roman a mig fer.

En resum: Vilafanca no va respondre dignament a la crida feta pel Directori a tots els habitants de l'Estat espanyol. No creiem, però, que sigui un recia. No. Estem segurs que, tard o d'hora, hi acudirán oradors a trompons, a Ca la Vila.

El ballie accidental, senyor Jaume Quer i Sellarés, ha fet fixar a les parets i profusament repetir per la vila un ban—el seu primer ban; potser.

Després d'un exordi en el qual són al·ludides les anormals circumstàncies en què ha estat constituït el nou Ajuntament, es fa una invitació als contribuents per satisfer religiosament l'import dels repartiments venals pendents de cobrament.

Quant a l'esmentat document, havem de consignar, dissortadament, que és escrit en espanyol.

Nostrs, que havem llegit un ban bilingüe del batlle de Barcelona, senyor Alvarez de la Campa, ens creiem que el senyor Quer i Sellarés (Don Jaime), no volent ésser menys difícilment en les presents circumstàncies un alcalde pot ésser més; hauria fet igual. Ens vàrem equivocar de mig a mig.

GIRONA

Una conferència d'En Junceda sobre "L'humor i els humoristes"

Divendres passat l'exquisit dibuixant senyor Junceda va donar la seva anunciada conferència a l'Ateneu de Girona sobre "L'humor i els humoristes", davant una selecta concurrència, que emplenava de gom a gom els locals de la dita entitat, i en la qual figuraven moltes senyores i senyorettes.

Abans de començar el senyor Junceda la seva interessantíssima disertació, el president de l'Ateneu, senyor Carles Rahola, el va regalar com a organitzador de l'exposició d'historietes del setmanari "Virolet", davant la qual han desfilat tots aquests dies, amb admiració, petits i grans.

Remarcà el senyor Rahola que els autors dels dibuixos exposats—entre ells el mateix Junceda, l'incomparable il·lustrador dels famosos "Viages de Gulliver"—han triomfat plenament en el cor dels infants gironins, que han vist sorgir davant llur esguard meravellat països d'il·lusió i d'ensomni.

Acabà assenyalant la imponderable influència educativa de la dita exposició, i regreçant també al senyor Junceda, per haver volgut glossar la amb una conferència tan interessant.

L'auditori va subratllar amb un fort aplaudiment aquestes paraules, i tot seguit el senyor Junceda va començar a desgranar el tema de la seva conferència, captivant des del primer moment els seus oients, que li prestaren una devota atenció.

Després de fer unes atinades observacions sobre l'humorisme, dient que "és una de les més delicades flors de l'esperit humà i que està al nivell de la més fina de les arts", el conferenciant va fer una llengüera referència a les pintures rupestres de l'Edat de pedra, i a l'humorisme gràfic dels grecs i els romans, i va posar de relleu els trets humorístics de les obres d'art romàniques i gòtiques, esmentant exemples dels clausures de les catedrals de Tarragona i de Girona, i de molts retauls i miniatures, en els quals hom diria que l'artista, cansat de tant repetir els temes religiosos, busca distreure's un xic i fer-se més agradable la feina, amb escenes més o menys còmiques.

Amb la invenció de la impremta, els artistes es llicencen a dibuixar, gravar en fusta, imprimir i publicar tot el que el cor els dicta, donant-nos l'embrió dels romanços, i de les aules, i també dels setmanaris de gresca amb ninots. Entre aquests artistes sobresurt Holbein, amb la seva "Dansa de la mort", de la qual va fer un acabat estudi el senyor Junceda, explicant el simbolisme dels personatges, i fent remarcar que en aquesta obra "no hi ha quadret que no enclogui una crítica, en molts casos violenta, contra alguna persona o institució".

També va parlar En Junceda del gran pintor Goya, fixant-se especialment en els seus "Caprichos", "Proverbios" i "Disparates", carregats d'al·lusions a personatges del seu temps.

La Revolució francesa—digué—fa possible la E'remsa, i aleshores comença la darrera evolució de l'humorisme, empenyat-se de periodisme. La crítica política i de costums es instaura gloriosament a França per Daumier, Gavarni, Gran

d'Ache, Delaw, etc.; i la popular infantil la recullen el zulo Topffer i l'alemany Busch, transformant-la en la moderna historieta dedicada als nens. Amb breus pinzellades va assenyalar el conferenciant el caràcter de cada un d'aquests dibuixants, que aviat van tenir delectables a la nostra terra.

En la darrera part de la seva conferència, el senyor Junceda va evocar admirablement l'obra dels nostres dibuixants, des d'En Padró, En Moliner i l'Apeles Maestres, artista refinat i cultíssim, del qual va fer un gran elogi, fins als darrers, sortits del "Cu-cut", com el gran Corret; com l'Opiaso, magistral; l'Apa, intencionat i espiritual; En Noguda, un dels més admirables dibuixants; En Llaverias, un dels millors "animalers" que existeixen; la Lola A, "artista que a la finor i correcció de dibuix de les seves col·leccions angleses uneix tota l'entremaliadura meridional".

Al final de la dissertació, que va ésser aplaudidíssima, van projectar-se dibuixos dels principals autors esmentats, glossant-los amb subtil enginy i molta amenitat el senyor Junceda, que fou novament ovacionat en acabar la seva tasca, essent molta els que el felicitaren amb veritable efusió i admiració.

La clausura de l'exposició que va motivar la conferència d'En Junceda ha estat ajornada per uns dies, i seguidament se n'inaugurarà una l'aquarellista senyor Bonin, i després una altra del pintor senyor Francesc Vidal, de Palamós.

REUS

Les festes en projecte :: Revista :: Altres notícies

Sembla que serà un fet que aquestes eluats celebri festes en honor de Santa Cecília, durant els dies 21 al 23 del que som, puix segons notícies, el començ ha respost degudament a la subscripció oberta per la Comissió nomenada.

El propulso i organitzador de les dites festes és el capellà del regiment de cavalleria destacat a la plaça.

Un dels números de les festes serà un certamen provincial, de bandes cívil, en el qual hi ha premis de 1.000, 600 i 400 pessetes, celebrant-se els dies 24 i 25.

La Unió Ciclista Reusenca organitza per al vinent diumenge, dia 21, una cursa de 85 quilòmetres per a corredors de segona categoria, haventhi valuosos premis en objectes d'art.

Des de fa molts dies, mangan el sucre, per estar sense existències les botigues i altres llocs de venda.

La revista "Gol" ha organitzat un concurs de futbol entre segons equips de la localitat, començant diumenge, dia 21, el primer encontre.

A l'equip vencedor del torneig se li faran remesa d'onze artístiques medalles d'argent.

VALENCIA

Una barca enfonsada :: Dos mariners deguts

València.—A les dues de la matinalada

PASSEIG DE GRACIA. 20

Fontanella, 9-pral.
Bons gèneres i dibuixos selec-
!:: tes ::

**Antracita, Cok, Especial, Boles, Llenya, Alzina pura
d'Itàlia**

Fàbrica de calçat: — LLULL, 21
(darrera el Parc)

LICEU DALMAU
Carrer de València,
núm. 245 (entre Pas-
seig de Gràcia i Ram-
bla de Catalunya).
Telèf. 1845 G.

FONDA SIMON
ORREJARS A LA CATALA
ESPINTERIA, 6-VIDRIERIA,
Telefon 1378 A.

Telèfon 43-87 A.

**De venda a les millors cases de Matèria de
cuina i Ferreteries. - Agències a les principals
països regions d'Espanya
Unic concessionari autoritzat per a la venda
general a Espanya:**

Agente exclusivo: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Moncada, 21. - Venta, 5 ptas. frasco. SUGALÁ, Rambla de las Flores, 14; FARMACIA GELART, Princess, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

per a
L'EXTRACCIÓN DE LETINES
Es reben avisons
CENTRAL
Passeig de Sant Joan, núme-
ro 30, primer. Telèfon 1378 S.P.
SUCURSALS
Passeig de Sant Joan número
95, principal. Telèfon 2037 G.
Coello, número 169. Telèfon
número 2025 G.
Francesco Giner, número 50
(Gràcia).
Carretera de Sans, número
135 (Sans), primer pis.

Vidrieres d'art : Esmalitats al foc e
bre vidre i cristall : Vidres i cri
talls plans i corbats : Ralcoses, b
doseies, gravats, biselats i mirall
Casanova, 22, entre Corta i Sepdive
BARCELONA
TELEFON 5343 A

Pelayo, 56, 2on. - 2a
D'11 a 1

Garrett - Bruce 166

en venda des
de 60 cèntims
pam, peu de
tramvia. Po-
den visitar-se
diumenges de
10 a 1

DE CORDES CREUADES
AMB MARC DE FERRO
Sublim marca
R. MARISTANY
Casa fundada el 1870
AL COMPTAT
PLASSOS I LLOGUER
18. Plaça Catalunya. 18

**Escriure detalls
a
Apartat 566
Barcelona**

ILLUMINUS
MOLT DECORAT
GRAN ECONOM
ULTIMA NOVELA

Obsequi de la Societat "Nestlé"

Contra remesa de 25 estiquetes de les que van encaixant-se en les cistelles empaquetades en el pot de vidre de la Lactada Nestlé, rebre-
rà una preciosa galleta i un bon numerat per l'orteg d'una nina de grans.
many. Aquest sortej s'actuarà entre cada cent participants.

Les estiquetes podran presentar-se a les oficines de la SOCIETAT NESTLÉ, Carreter de la Granvia Layetana, 41, Barcelona.

PETITS ANUNCIS CLASSIFICATS

a 0'50 pessetes les deu p
meres paraules i a 0'10 p
::: cada una d'excès :::

OFERIM aparador placa Catalunha
per a exposiçã, venda
guines de bon gust. D'alta-vm. A